

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/49/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118402437
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6118402437.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: Y. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XX, XXX XX F. F., o zaplatenie 2 749,79 Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/63/2019 - 33 zo dňa 09. 07. 2020 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/63/2019 - 133 zo dňa 09. 07. 2020 potvrdzuje.

II. Súd žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2 749,79 Eur tvrdiac, že žalovaný nesplnil v stanovených termínoch splátky podľa zmluvy uzatvorenej Poštovou bankou, a. s. Bratislava so žalovaným (č. zmluvy 1469282426 zo dňa 30. 04. 2014), pričom postupca, Poštová banka a. s., podaním zo dňa 13. 04. 2016 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 13. 04. 2016 a následne zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretej medzi žalobcom a postupcom Poštová banka, a.s. dňa 20. 06. 2018 žalovanú pohľadávku postúpila žalobcovi. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (výrok I.), o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (výrok II.). Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania považoval za nesporné, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., keďže jej predmetom bolo dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanému vo forme úveru (§ 1 ods. 2 tohto zákona). Právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy vystupoval v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti teda ako dodávateľ (§ 52 ods. 3 OZ) a žalovaný ako spotrebiteľ - fyzická osoba, keď nekonal pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti (§ 53 ods. 4 OZ). Jedná sa teda o spotrebiteľský zmluvný vzťah v zmysle § 52 a nasl. OZ. Taktiež nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 1.400,- Eur, ktorý ho nespĺщал riadne a včas v súlade so zmluvou. Súd poukázal na to, že súd skúma otázku aktívnej vecnej legitímácie ex offa z úradnej povinnosti (viď rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo 205/2009 z 29. 06. 2010). Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok) respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Zároveň, ak predmetom konania je postúpená pohľadávka banky, súd musí ex offa skúmať, či banka postúpila svoju pohľadávku inému subjektu (žalobcovi) platne (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7Cdo 26/2017). Predmetom konania je pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru, ktorá mala byť bankou postúpená

na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. I/2018 zo dňa 20. 06. 2018. V tomto prípade teda aktívna vecná legitímácia žalobcu súvisí so splnením podmienok určených v § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 53 ods. 9 OZ, § 565 OZ a v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Zákon č. 129/2010 Z. z. upravuje podmienky postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru v § 17 ods. 1, pričom jednou z podmienok je, že sa postupuje pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, t.j. taká pri ktorej bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ. Zmluvné strany sa v súlade s § 565 OZ dohodli na možnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľom v čl. VI bode 6.9 OP. Podľa § 53 ods. 9 OZ sa pre účinné zosplatnenie úveru vyžaduje: 1/ existencia omeškania dlžníka so splácaním úveru dlhšie ako 3 mesiace, 2/ upozornenie dlžníka veriteľom na možnosť zosplatnenia úveru v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatnením, 3/ doručenie oznámenia o zosplatnení úveru dlžníkovi. Hoci žalobca tvrdil, že jeho právny predchodca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 13. 04. 2016 a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy, nepredložil doklad o tom, že by bola žalovanému doručená upozorňujúca výzva pred zosplatnením (výzva na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 18. 03. 2016) ani oznámenie o zosplatnení úveru (výzva na úhradu dlžnej sumy zo dňa 13. 04. 2016). Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ pritom dlžníkovi poskytuje ochranu, aby mu reálne bola poskytnutá možnosť vyhnúť sa zosplatneniu úveru tým, že na základe doručenej upozorňujúcej výzvy veriteľa v poskytnutej lehote nie kratšej ako 15 dní, uhradí dlžnú časť záväzku. Hoci v právnych vzťahoch možno dojednať aj tzv. automatické zosplatnenie záväzku, ku ktorému dochádza po splnení dohodnutých podmienok, takéto automatické zosplatnenie záväzkov v spotrebiteľských veciach vôbec neprichádza do úvahy, nakoľko by odporovalo § 53 ods. 9 OZ. Súd konštatoval, že nemal preukázané účinné zosplatnenie úveru v zmysle s § 53 ods. 9 OZ. Ak úver nebol platne zosplatnený v čase postúpenia pohľadávky (20. 06. 2018), a konečná splatnosť úveru bola v zmluve určená na 10. 04. 2022, banka nemohla postúpiť svoju pohľadávku z úveru v celosti inému subjektu s poukazom na § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a pokiaľ sa tak stalo, je zmluva o postúpení pohľadávok neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom. Zo zákona o bankách (§ 92 ods. 8) vyplývajú ďalšie podmienky platného postúpenia pohľadávky banky na tretiu osobu a to preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní (rozhodnutie NS SR z 24. apríla 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017). Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7Cdo 26/2017, podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). Súd konštatoval, že žalobca nepreukázal, že by žalovanému bola pred postúpením pohľadávky doručená písomná výzva banky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd žalobcu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vzhľadom na vyššie uvedené v celom rozsahu zamietol. Vec právne posúdil podľa § 1 ods. 2 ods. 8, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, § 17 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, podľa § 52 ods. 1,2, § 54 ods. 1, § 39, § 524 ods. 1,2, § 525 ods. 2, § 565 a § 53 ods. 9 Obč. zák., podľa § 92 ods. 8 Zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP s spojení s § 262 ods. 1 CSP a čl. 4 CSP, t. j. podľa výsledku sporu. Žalovaný bol v spore úspešný v celom rozsahu, avšak žiadne trovy mu nevznikli, preto mu súd nárok na náhradu trov konania nepriznal (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/14/2018 z 28. 02. 2018).

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, keď v odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvádza, že v konaní bolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 1 Zák. o bankách ukladá. V konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzývaný na úhradu omeškaných splátok a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 18. 03. 2016 označenou ako „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“, výzvou zo dňa 13. 04. 2016 označenou ako „výzva na úhradu dlžnej sumy“. Nakoľko žalovaný na výzvy nereagoval postupca výzvou zo dňa 13. 04. 2016 vyhlásil pohľadávku vo výške 1 735,- Eur za predčasne splatnú a to ku dňu 13. 04. 2016. Postupca po neúspešnom pokuse, aby žalovaný svoj dlh zaplatil, postúpil predmetnú pohľadávku na žalobcu, o čom žalovaného informoval

listom zo dňa 04. 07. 2018. Žalovaný tieto tvrdenia žalobcu žiadnym spôsobom nerozporoval. Namietal, že súd nemôže sám rozporovať skutkové tvrdenia uvádzané žalobcom a žiadať od žalobcu, aby tieto žalovaným nerozporované skutkové tvrdenia na základe ďalších dôkazov preukazoval. Takéto konanie zo strany súdu by sa v takomto prípade dalo považovať za konanie v rozpore so základnými princípmi civilného sporového konania. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou rozporované v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými prípadne inými dôkazmi, že došlo k platnému ukončeniu zmluvného vzťahu, následnému platnému postúpeniu pohľadávky, v dôsledku čoho je nárok žalobcu na zaplatenie 2 749,79 Eur s prísl. dôvodný v celom rozsahu. V tomto smere poukázal na rozhodnutia odvolacích súdov. Žalobca považuje za nesporné, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo nespornými skutkovými tvrdeniami preukázané, že postupca dňa 30. 04. 2014 uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere, na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 1 400,- Eur, ktoré žalovaný postupcovi nevrátil v zmysle zmluvy a VOP. Nesporným je i to, že postupca postúpil pohľadávku voči žalovanému na žalobcu, pričom postúpená pohľadávka bola v čase postúpenia po splatnosti a presahovala sumu vo výške 2 749,79 Eur, z toho istina bola vo výške 1 329,76 Eur, zvyšok postúpenej pohľadávky tvorilo príslušenstvo. Ďalej poukázal na ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách, ktoré pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchylné od ustanovení Zákona o bankách, pričom ust. § 92 ods. 2 Zákona o bankách nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov. Zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchylné od predmetného zákona, a to v čl. VIII. ods. 8. 6 Všeobecných obchodných podmienok. Žalobca zastáva názor, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách v konaní nebolo potrebné a súd vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď uvedené ustanovenie aplikoval na prejednávaný spor, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade odchylné od ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie resp. rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania podaného žalobcom proti rozsudku súdu prvej inštancie krajský súd ako súd odvolací (§ 34 Zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odvolaním napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Na základe podaného odvolania žalobcu, voči rozsudku súdu prvej inštancie tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia aj skonšatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca ako odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvolať zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadal, ani doplniť dokazovanie za podmienok stanovených ust. § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd, preto pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu vychádzal so súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady doplňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s

ust. § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní žalobcu odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcu nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

8. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, ako vo výrokovej časti, tak aj v časti odôvodnenia, zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd k námietkam žalobcu, ktoré sú uvedené v jeho odvolaní uvádza: Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol, pretože na základe vykonaného dokazovania dospel k názoru, že žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu s poukazom na to, že žalobca tvrdil, že jeho právny predchodca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 13. 04. 2016 a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy, nepredložil však v konaní pred súdom prvej inštancie doklad o tom, že by bola žalovanému doručená upozorňujúca výzva pred zosplatením (výzva na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 18. 03. 2016), ani oznámenie o zosplatení úveru (výzva na úhradu dlžnej sumy zo dňa 13. 04. 2016), s poukazom na to, že žalovanému v postavení spotrebiteľa ust. § 53 ods. 9 Obč. zák. poskytuje ochranu, aby mu bola reálne poskytnutá možnosť vyhnúť sa zosplateniu úveru tým, že na základe doručenej upozorňujúcej výzvy veriteľa v poskytnutej lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako 15 dní uhradiť dlžnú časť záväzku. Súd správne konštatoval, že nemal preukázané účinné zosplatenie úveru a za situácie, že úver nebol platne zosplatený v čase postúpenia pohľadávky t. j. ku dňu 20. 06. 2018, pričom konečná splatnosť úveru zmluvne bola určená na deň 10. 04. 2022, banka nemohla svoju pohľadávku z úveru postúpiť v celosti inému subjektu s poukazom na ust. § 17 ods. 1 Zák. č. 129/2010 Z. z. a pokiaľ túto pohľadávku banka postúpila žalobcovi, správne súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva o postúpení pohľadávok je neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Obč. zák. pre rozpor so zákonom, pričom právne poukázal súd prvej inštancie aj na ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktoré ustanovenie upravuje ďalšie podmienky platného postúpenia pohľadávky banky na tretiu osobu a to preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (čo v konaní preukázané nebolo) a dlžníkovu následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Odvolací súd poukazuje na to, že aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotno-právne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi i procesné právo si tento hmotno-právny nárok uplatňovať. Skúmanie vecnej legitímácie, a to či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania a jednou z podstatných otázok, ktoré si súd musí vyriešiť. Súd môže žalobe vyhovieť len v prípade, ak žaluje osoba, ktorá je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, pričom ak sa toto hmotnoprávne oprávnenie v konaní pred súdom nepreukáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Odvolací súd s prihliadnutím na poukazovanie žalobcu v podanom odvolaní na rozhodnutia odvolacích súdov poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo/26/2017 zo dňa 28. 03. 2018, v ktorom Najvyšší súd vyslovil záver, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Obč. zák.), pričom odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku uplatnenom žalobcom rozhodoval v súlade v názorom vysloveným najvyššou súdnou autoritou, pričom na toto rozhodnutie aj v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal. Rovnako súd prvej inštancie rozhodol aj v súlade s názorom vysloveným Najvyšším súdom SR v konaní sp. zn. 1Cdo/147/2017 (rozsudok zo dňa 24. 04. 2018), ktorý vyslovil názor, že pri postúpení pohľadávok je potrebné prihliadať (nemožno opomíňať), že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky so spotrebiteľského úveru) s poukazom na to, že v zmysle Zákona o bankách podmienky uvedené v ust. § 92 ods. 2 Zákona o bankách musia byť splnené, pričom jednou z podmienok je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi, ktorý je v omeškaní a dlžníkovu následné nepretržité omeškanie v dĺžke viac ako 90 dní, pričom najvyšší súd v tomto rozhodnutí vyslovil názor, že to sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia pohľadávky na tretiu (nebankovú) osobu s poukazom na to, že Zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Najvyšší súd tiež konštatoval, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so Zákonom o bankách, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Obč. zák. vylúčené (zakázané). Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Obč. zák.. Z týchto dôvodov preto odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu za dôvodný a na tomto závere nemôže

podľa odvolacieho súdu nič zmeniť, ani žalobcom uvádzané ust. § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR I ÚS 246/2016-14 zo dňa 11. 06. 2019, v ktorom uznesení sa Ústavný súd vyjadroval aj k námietke nevyhnutnosti aplikácie ust. § 151 CSP v sporovom konaní tak, že strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdením skutočnostiam predložiť, alebo označiť dôkazné prostriedky, inak v konaní nemôže byť úspešnou stranou sporu. Odvolací súd uvádza, že jednou zo zákonných podmienok v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi, že je v omeškaní a následné nepretržité omeškanie dlžníka dlhšie ako 90 dní. Žalobca bol povinný tieto tvrdenia v žalobe nielen tvrdiť (pričom z obsahu žaloby tieto tvrdenia ani nevyplývajú), ale ich aj preukázať, pričom z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca preukázal, že banka zaslala žalovanému výzvu zo dňa 18. 03. 2016, ktorou mala banka upozorniť žalovaného na omeškanie a zároveň upozorniť dlžníka na možnosť vyhlásenia úveru za predčasne splatného, pričom s prihliadnutím na uvedené pasivita žalovaného potom nemôže mať za následok povinnosť všeobecného súdu priznať uplatnený nárok len z dôvodu prípadnej aplikácie ust. § 151 ods. 1 CSP, pričom zároveň platí, že súd je povinný ex offo vždy skúmať vecnú legitímáciu strany sporu. Súd bol povinný aj v súdnej veci skúmať ex offo aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na podanie žaloby, preto odvolací súd túto odvoláciu námietku žalobcu nepovažuje za dôvodnú. Pokiaľ žalobca ďalej v odvolaní namieta, že nebolo povinnosťou banky aplikovať ust. § 92 ods. 2 Zákona o bankách s poukazom na ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách tvrdiac, že ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahu medzi bankou a klientom odchylnu od ustanovení Zákona o bankách s poukazom na to, že zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchylnu od ust. § 92 ods. 2 Zákona o bankách, a to v čl. VIII. ods. 8.6 Všeobecných obchodných podmienok, odvolací súd k tejto odvolacej námietke uvádza, že súd prvej inštancie v bode 6 odôvodnenia rozsudku správne poukázal na čl. IV. Bod 6.9 písm. a) Obchodných podmienok, podľa ktorých Poštovka je oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný, ak je dlžník v omeškaní s platením, čo i len jednej splátky, alebo jej časti, pričom aj z listiny doloženej žalobcom „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 18. 03. 2016, ktorej doručenie a ani doručovanie žalovanému, v konaní preukázané žalobcom nebolo, vyplýva výzva banky žalovanému ako dlžníkovi v omeškaní, pričom zároveň banka poučuje žalovaného na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. V tomto smere, preto podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí tvrdenie žalobcu v podanom odvolaní, pričom sa jedná o nové skutkové tvrdenie, na ktoré je odvolací súd ani nemôže, pri aplikácii ust. § 366 CSP prihliadať, že by sa malo jednať o postúpenie pohľadávky voči žalovanému na tretiu osobu pri aplikácii ustanovenia čl. VIII: bod 8.6 Všeobecných obchodných podmienok banky. Zároveň netreba opomínať, že sa jedná o spotrebiteľský spor a keďže v čl. VIII. bod 8.6 Všeobecných obchodných podmienok banky je uvedené, že klient a Poštovka sa dohodli, že Poštovka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky a/alebo previesť svoje práva a povinnosti voči klientovi na tretiu osobu a zároveň v čl. VIII. bod 8.7 Všeobecných obchodných podmienok je uvedené, že klient a Poštovka sa dohodli, že klient nie je oprávnený bez predchádzajúceho písomného súhlasu Poštovky postúpiť akúkoľvek svoju pohľadávku voči Poštovke na tretiu osobu, pričom je zrejmé, že sa nejedná o individuálne dojednanie zmluvných strán, pričom zároveň pri takomto znení čl. VIII. b od 8.6 a bod 8.7 je zároveň zrejmé, že by sa jednalo o neprijateľné zmluvné podmienky. Znenie čl. VIII. bod 8.6 vo vzťahu k postúpeniu pohľadávky, by bolo možné zároveň vyhodnotiť aj ako obchádzanie zákonnej úpravy, konkrétne ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktorá má zabezpečovať dlžníkovi v postavení spotrebiteľa ochranu pred takýmto postupom banky, ktorý by znevýhodňoval spotrebiteľa. Z vyššie uvedených dôvodov, preto odvolací súd ani túto námietku žalovaného v podanom odvolaní nepovažuje za dôvodnú s prihliadnutím už na vyššie uvedené.

9. Vzhľadom už na vyššie uvedené preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 z dôvodu vecnej správnosti potvrdil, keď podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne žalobu žalobcu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na podanie žaloby zamietol, pričom zároveň odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu aj výrok II. o trovách konania, keď dospel k názoru, že súd prvej inštancie aj o trovách konania rozhodol vecne správne, keďže žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, hoci bol úspešnou stranou sporu, nevznikol mu nárok na náhradu trov konania.

10. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) a vyslovil, že žalovanému, ktorému by ako procesne plne úspešnej strane v odvolacom konaní inak vznikol nárok na náhradu

trov odvolacieho konania voči procesne neúspešnému žalobcovi, náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, nakoľko žalovanému v odvolacom konaní trov odvolacieho konania nevznikli.

11. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).